

EDITA

Junta Central de Germandats de Setmana Santa d'Oliva

EQUIP DE REDACCIÓ:

Juan Antonio Alcaraz Pons

Francisco Mestre Pons

CORRECCIÓ DEL TEXT:

Miquel Lleches Colomar

PORTADA

Miguel Vicens Riera

IL·LUSTRACIONS

Diego Mestre Fernández

FOTOGRAFIA

Pedro Victoria, Vicente García.

DISSENY I IMPRESSIÓ

TIRADA

300 exemplars

Prohibida la reimpressió o difusió sense el consentiment de l'editor.

Reservats tots els drets.

© d'aquesta edició: *Junta Central de Germandats d'Oliva.*

© dels textos: *Junta Central de Germandats d'Oliva.*

© de les il·lustracions: *Diego Mestre.*

© de les fotografies: *Pedro Victoria, Vicente García.*

1a edició: març de 2019.

LA SETMANA SANTA
D'OLIVA
JUNTA CENTRAL
DE GERMANDATS

ÍNDIX

Pròleg..... 7

Les arrels d'un Poble

Els inicis. Les arrels franciscanes de la Setmana Santa. 11

La Confraria de La Sang 13

El naixement de les Confraries i la consolidació 14

Setmana Santa a Oliva, hui. Festa, tradició i modernitat... 16

Calvari del Divendres Sant a Oliva 17

Desclavament..... 19

Processó del Sant Enterrament..... 21

Les nostres germandats

Nuestro Padre Jesús en el Prendimiento..... 24

Ecce Homo 30

Jesús Natzaré 36

“Cristo del Amor” 42

Jesús de la Passió 48

Nostra Senyora de la Pietat 54

Vera Creu 60

Sant Sepulcre..... 66

Nostra Senyora dels Dolors 72

Dues imatges singulars (Annex 1)

El Crist del Desclavament i el Crist de l'Encontre..... 81

PRÒLEG

Fins al moment, la Setmana Santa d'Oliva no comptava amb cap publicació que testimoniara la pietat popular d'un poble de marcades arrels franciscanes. Amb motiu de les celebracions diocesanes en la nostra localitat, editem aquesta Guia de la Setmana Santa que pretén ser un poc més que un simple índex artístic o turístic i l'objectiu de la qual és el de mostrar quina és l'essència del nostre ésser i viure com a confreres.

Durant la nostra Setmana Gran, s'acosten a contemplar i viure les nostres celebracions i processons diferents sensibilitats: persones amb profundes conviccions cristianes, turistes nacionals i estrangers, visitants ocasionals... A tots vosaltres dirigim i dediquem el nostre treball i aquesta Guia.

Amb tot, també pretenem traspasar les fronteres locals i mostrar, a través de la paraula i de la imatge, el perfil d'una ciutat oberta, càlida i acollidora; la riquesa del nostre patrimoni religiós, musical i litúrgic; i l'encant del nostre raval, vila i eixample que, juntament amb les nostres platges, muntanyes i parc natural, són la nostra millor carta de presentació en quantes fires de turisme es requerisca la nostra presència. Aquesta Guia és manifestació de la nostra història, de la nostra cultura, dels nostres costums i, sense cap dubte, de la nostra fe.

Després de quasi 60 anys d'existència de la Junta Central de Germandats de la Setmana Santa d'Oliva i després de recollir el testimoni, per segona vegada, com a seu amfitriona de les celebracions diocesanes, es va valorar la possibilitat de plasmar en paper el nostre patrimoni religiós i la funció nuclear que exerceixen les diferents germandats i Junta Central com a garants i impulsors de la vertebració social olivera.

Gràcies. És de justícia agrair als nostres capellans el seu impuls evangelitzador i la seua preocupació per la religiositat popular com a ferramenta catequètica; a l'Excel·lentíssim Ajuntament la seua col·laboració; a Miguel Vicens el traç de la seua obra i la seua desinteressada col·laboració; a Diego Mestre les il·lustracions que jovernívolament esguiten aquestes pàgines; a la Comissió Organitzadora dels actes diocesans la seua incansable i impagable labor i, a vosaltres, que busqueu submergir-vos en la lectura d'aquesta Guia, el vostre temps, raó del nostre esforç i mostra humil del llegat dels nostres avantpassats i projecte de futur.

VICENT SALORT

*President de la Junta Central de Germandats
de la Setmana Santa d'Oliva*

LES ARRELS D'UN POBLE

*Dedicat a Manuel Martí,
autor del guió.*

LES ARRELS D'UN POBLE

ELS INICIS. LES ARRELS FRANCISCANES DE LA SETMANA SANTA

La vila cristiana d'Oliva, concebuda a esquena del raval morisc, té els seus precedents històrics al segle XIII, coincidint amb la reconquesta de Jaume I, que repoblà les nostres terres amb gent aragonesa i, sobretot, provinent de Lleida. Tot i haver de coexistir amb l'ètnia musulmana, les terres de Llevant ara parlen una nova llengua i són oficialment cristianes, perquè arriben els primers religiosos mendicants: dominics i franciscans, que contribueixen a la implantació progressiva del culte cristià.

Els seguidors del sant d'Assís són els designats a ocupar la vila d'Oliva. Segons el *Manual de Diferents Coses i Llibre de Memòries del Clero* de Santa Maria la Major, Francesc Gilabert de Centelles, primer comte d'Oliva, manà l'any 1480, en testament, que s'erigira un monestir franciscà en mig d'un paratge idíl·lic als afores de la vila comtal, que fou ocupat, inicialment, per dotze religiosos.

*“A los primeros días del año 1480 el muy noble señor,
don Querubín Centelles¹, primer conde de Oliva, cayó en-
fermo de muy grave enfermedad en la sobre dicha villa de*

¹ Aquest text prové d'una anotació al *Manual de diferents coses* de l'APSM (Arxiu Parroquial de Santa Maria) posterior al 1567, més de 87 anys després del fet que narra, el que explicaria la confusió del 1r comte d'Oliva, en FRANCESC GILABERT DE CENTELLES, amb el seu segon fill, en QUERUBÍ DE CENTELLES.

Oliva y para descansar su conciencia y confesarse llamó al padre Fray Miguel Grau, gran religioso y muy docto que, viendo el peligro en que se hallaba el paciente, y que se había de dar remedio, le oyó de confesión y le mandó que en su testamento obligase a sus herederos hiciesen el monasterio del Pino y sustentasen aquel perpetuamente y hiciesen también ciertas almoynas perpetuas a ciertas cosas pías, entre las cuales hizo a este convento una: al cual dexó que cada año perpetuamente se le diera cierta cantidad de turrone, clarea y neules a fiestas de Navidad y confites el Jueves Santo. Más que cada semana perpetuamente, se le fuera dado al convento una arroba de pescado”.

Aquest monestir, actual ermita de sant Antoni, fou abandonat en runes a causa dels desperfectes ocasionats pels moviments sísmics de l'any 1598 que sacsejaren la zona durant diversos mesos. Els frares foren acollits a les estances superiors del palau comtal i l'any 1606 es traslladen al nou monestir, el que hui és temple de la Mare de Déu del Rebollet, vora de les muralles de la ciutat. Així doncs, el predomini de l'espiritualitat franciscana a Oliva, alimentat pel desig de commemorar la passió, mort i resurrecció de Jesucrist fou reforçat l'any 1564 amb la creació d'un convent de monges clarisses. D'aquesta manera, els membres de l'orde franciscà implantaren les celebracions de la passió entre els seus conciutadans, prenent com a model els costums que ells mateixos van iniciar a Terra Santa, que aviat els va fer molt populars: el Viacrucis, el Desclavament i les processons de penitència que han perviscut fins als nostres dies. Per tant, la Setmana Santa olivera té clarament arrels franciscanes.

Els pares franciscans es van convertir en autoritats espirituals de la vila. Al segle XVI, el Consell de la vila d'Oliva, accepta que el pare provincial de l'orde hi faci arribar predicadors. De la mateixa manera, a finals del segle XVII se signa una acta de concòrdia amb el senyor comte, per la qual tots els frares han d'assistir a les processons i actes de la passió. És per això, que tradicionalment són els franciscans els encarregats de predicar els sermons del Calvari i Desclavament. Aquest mecenatge en el terreny devocional s'observa igualment en la relació que aquests mantingueren amb totes les confraries erigides a la vila.

LA CONFRARIA DE LA SANG

Tot i que la història de l'Església reconeix l'existència de confraries a l'època carolíngia, la proliferació arriba a l'Antic Regne de València al segle XVI. Període en què persones honestes, de comportament exemplar i amb la intenció d'ajudar-se mútuament conflueixen sota la veneració d'un sant o dogma eclesiàstic. A la vila d'Oliva, en aquell segle es funden tres confraries amb seu al temple de Santa Maria: la de la Mare de Déu del Roser, la de sant Miquel i la de la Sang; aquesta última encarregada d'organitzar els actes de la Setmana Santa. L'existència d'aquesta confraria no es limita a la vila d'Oliva sinó que és present a tot arreu del territori valencià. Així, ciutats com València, Sagunt, Xàtiva, Alzira, Manises i Llíria, foren seus d'aquest grup laic religiós i es construïren escenaris d'excepcionals tradicions relacionades amb la Setmana Santa. La Confraria de la Sang fou fundada a Oliva pel papa Pau IV l'any 1559. La integraven, principalment, membres del Terç Orde Franciscà i personatges olivers il·lustres que ocupaven els càrrecs de més prestigi. El prior era l'encarregat de presidir les sessions constituïdes al monestir de les monges clarisses, en què es prenen les decisions i es renovava la junta de govern. L'escrivà s'encarregava del Llibre de Memòries i el clavari cobrava les quotes dels inscrits que es destinaven majoritàriament a costejar el consum de la cera.

La confraria celebrava actes repartits al llarg de la Setmana Santa. Diumenge de Rams assistien a missa i sermó abillats amb les seues palmes. Dijous Sant muntaven al convent de les clarisses el monument funerari que vetlaven tota la nit i feien l'adoració de la Vera Creu. Divendres Sant sufragaven els sermons "de les Llagues" i "dels Peuets" i desfilaven en la processó del Sant Enterrament que eixia del convent de la Mare de Déu del Pi. Era la desfilada central en què processionava el Crist de la Palma, imatge d'un crucificat. L'itinerari recorria tota la vila i part del raval i acabava al monestir de les clarisses, on reposava el Crist. L'últim acte de la Setmana Santa, era la celebració de la resurrecció amb la processó de la Mare de Déu, en què, els músics tocaven el tabal i la dolçaina i els confreres llançaven coets.

Aquesta confraria ha estat l'encarregada de mantenir viva la Setmana Santa fins al segle XIX, i la documentació conservada al respecte és essencial per a conèixer-ne l'evolució. Així, el pas incessant dels segles, ha comportat que la configuració de les celebracions, haja arribat als nostres dies, lleugerament diferent de la que aquesta confraria pionera va abastir.

EL NAIXEMENT DE LES CONFRARIES I LA CONSOLIDACIÓ

El naixement de la primera associació o confraria de la Setmana Santa d'Oliva, tal com les entenem en l'actualitat, el podem situar a principis del segle XIX. L'any 1817, els frares franciscans van gratificar amb una lliura i set sous els soldats *caps de ferro*, que acompanyaven la imatge del Natzaré, adquirida, vora mig segle abans. És el nucli inicial de la confraria Jesús el Natzaré.

En el trànsit cap al segle XX, la Setmana Santa d'Oliva, arriba al seu punt de màxima esplendor. Malauradament, l'esclat de la guerra el 1936 va ocasionar la suspensió temporal dels actes. Però, les arrels del poble ressorgiren amb nova saba rejuenidora i els fills d'Oliva n'afavoriren una represa vigorosa i ara ja definitiva.

El novembre de 1939 es reorganitza l'orde franciscà i ja l'any 1940 es paguen 10 pessetes al cor de cantors que acompanyà les imatges del Natzaré i del sant Sepulcre en la processó del Divendres Sant.

L'orde franciscà, a més, confecciona noves vestes per a les desfilades i la feligresia es disposa a contribuir econòmicament per retornar a les celebracions la brillantor d'antany². A les dècades dels anys 50 i 60 els actes de la Setmana Santa eren purament parroquials, és a dir, cadascuna de les parròquies celebrava els seus propis festejos i només era acte interparroquial la processó del Sant Enterrament.

La Parròquia de Sant Roc començava els seus actes amb el Viacrucis del Divendres de Passió. La benedicció de les palmes i els rams es feia a l'Ermита dels Sants Antonis. La Gran Setmana es tancava el Diumenge de Pasqua amb el Sant Encontre al carrer de Sant Vicent.

Els feligresos de Santa Maria també feien els seus propis actes. Diumenge de Rams tenia lloc la benedicció dels rams al temple de la patrona d'Oliva. Dimecres Sant se celebrava la tradicional "Salpassa" i de vesprada hi havia confessions. La nit dels Dijous Sant s'efectuava el Viacrucis del Silenci per a homes i joves, organitzat per l'Acció Catòlica. Divendres Sant, de matinada, eixia des del convent franciscà el Sant Viacrucis de la Muntanya i de vesprada se celebrava el tradicional Desclavament. Dissabte Sant, vespra de la resurrecció, després de

² Cf. Annex 1.

la Vigília Pasqual, s'acompanyava la imatge de la Immaculada fins a l'Ajuntament de la ciutat per preparar el Sant Encontre que se celebrava l'endemà.

Amb la intenció d'unificar criteris i millorar la qualitat dels actes, a finals de la dècada dels 60 nasqué la Junta Central de Germandats. L'any 1970 ja es publica el programa d'actes conjuntament i el 1971 s'acorda unificar la benedicció de palmes de Diumenge de Rams. Igualment, l'any 1977 l'encontre serà també interparroquial. La proliferació de confraries amb les respectives bandes de cornetes i tambors, serà clau per a la consolidació de celebracions.

SETMANA SANTA A OLIVA, HUI. FESTA, TRADICIÓ I MODERNITAT

La pervivència de les celebracions de la Setmana Santa d'Oliva, cinc segles després de la seua creació, es prova evident d'allò que una vegada anotà Josep Enric Gongora: “*Un poble existeix mentre té festa pròpia i deixa de ser-ho quan la perd*”. Oliva continua sent un poble respectuós amb les seues tradicions festives religioses. En l'actualitat, la Setmana Santa és una de les festes més participatives de la localitat i una de les de major ressò de cara a l'exterior. És centenària, atractiva, singular i punt de referència obligada dins del territori valencià.

Les celebracions de la Setmana Santa, pròpiament dita, s'inicien Diumenge de Rams que té com a acte central el de la Benedicció de Palmes i la posterior desfilada en record de l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. És l'única assenyalada per la litúrgia i, per tant, la més antiga de totes les que coneixem arreu de la cristiandat. Ja l'any 1747, mossén Francesc Martí De Veses contractà un llaurador perquè proveïra de palmes el clero de Santa Maria. Després d'assistir a la celebració eucarística, en què els membres de les germandats proclamen la lectura de la Passió, es realitza, com un exercici de fraternitat i de reconeixement a les generacions precursors de les celebracions, la visita a la residència d'ancians. El blau puríssim del cel de la ciutat convida a trepitjar els carrers plens de color, d'eufòria apostòlica i d'aroma de palma fresca.

CALVARI DEL DIVENDRES SANT A OLIVA

Les celebracions de la Setmana Santa d'Oliva continuen, amb ànim infatigable, Divendres Sant, jornada en què els olivers expressen el seu profund dolor perquè la mort i el mal han envaït el món de tenebres. De bon matí, a trenc d'alba, una melodia entristida trenca el silenci de la nit i tots els confreres, amb caputxa i de dol, acompanyen Jesucrist moribund i la Mare de Déu pel seu camí cap al Calvari. Una tènue claror, que va guanyant força i els aromes primaverals –de flor del taronger i herbes de muntanya– esperonen els sentits dels participants. A cada estació, una antiga melodia entonada per veus blanques, proposa una reflexió sobre les circumstàncies de la mort i passió del Redemptor.

Aquest acte, un dels més singulars i atraient que conserva Oliva, l'iniciaren fa segles els franciscans, que pujaven en processó a la Muntanya de “Santanneta” acompanyats d'una creu negra que feia d'estendard i d'un predicador vingut d'una localitat veïna que feia catorze prèdiques, una per cada estació i un sermó amb caràcter conclusiu, costum que ha derivat en l'actual sermó de la muntanya. L'actual calvari, coronat per les populars tres casetes, fou beneït l'any 1950 pel pare Andrés Savall i des d'aleshores ha esdevingut l'acte més participatiu dels que s'hi celebren i un dels més lluïdors. Sol, cel, verd i pedra, amb la mar al fons, s'uneixen per concebre un espectacle vertaderament admirable i singular.

Tant és així que Teodor Llorente, el vell patriarca de les lletres valencianes, durant la seua visita a Oliva - l'any 1889, elogiava aquest seràfic costum:

“Este calvario de Oliva es famoso por su fiesta solemnísimas que se celebra el día de Viernes Santo. Al amanecer salen del pueblo las devotas cofradías del Nazareno y la Dolorosa, formando largas filas de penitentes con sus negras vestas y caperuzas y de soldados romanos, caprichosamente vestidos. En lo más alto del calvario se colocan aquellas dos veneradas imágenes y en medio de ellas, el sacerdote. Al salir el sol, comienza el Sermón de la Pasión, que oye con recogidísimo recogimiento la muchedumbre de fieles”³.

³ LLORENTE, TEODORO: *España, sus monumentos y artes - Su naturaleza e historia*. Vol. II, Barcelona, 1889.

Després d'escoltar el sermó les confraries davallen del Gòlgota i accedeixen de nou a la vila lenta i solemnement fins a arribar a l'antic convent franciscà, on des de fa tres segles es venera la imatge del Natzaré. Si la "pujada" està reblida de les emocions del despertar del dia i de les penes del Calvari, la "baixada", amb el sol radiant i la multitud d'assistents, adquireix caràcter de festivitat excepcional amb la participació nombrosíssima dels olivers que reafirmen així les seues arrels i les seues tradicions festives religioses.

DESCLAVAMENT

La vesprada del Divendres Sant, després dels oficis litúrgics, se celebra a l'església de Santa Maria el Desclavament de la creu, l'acte més peculiar i commovedor que conserva la Setmana Santa d'Oliva, privilegi que comparteix amb poques localitats valencianes com ara Sagunt i Manises i algunes de Sardenya, com ara l'Alguer i altres.

Sembla que l'origen siga el sermó “de les Llagues” i “dels Peuets” que sufragava la Confraria de la Sang, fundada a Oliva pel papa Pau IV l'any 1559 i que ha estat l'encarregada de mantenir viva la Setmana Santa fins al segle XIX. El pas incessant dels segles ha comportat l'evolució d'aquesta celebració, que ha arribat als nostres dies lleugerament diferent de la que aquesta confraria pionera va abastir.

El marc espacial conservat fins a l'actualitat és el presbiteri de l'Església de Santa Maria la Major. Antigament, un orador –que als inicis era franciscà– pronunciava des de la trona el sermó de les quatre hores, en al·lusió a les que Jesús va restar a la creu i donava llicència perquè els preveres que representaven Nicodem i Jesús d'Arimatea desenclavaren de la creu el cos exànime de Jesucrist. L'any 1987 amb motiu del segon centenari de la benedicció del temple parroquial, s'inicia una nova concepció de l'acte. La paralitúrgia recitada fou substituïda per la interpretació d'un poema simfònic amb lletra de Salvador Soler i música de Josep Climent, tots dos olivers. Aquesta peça musical recull les diferents escenes del Desclavament.

El poema comença amb el reclam dels timbals que sol·licita l'arribada de la Creu amb el Crist al presbiteri de l'església. És portada per membres de diferents confraries, caracteritzats com a poble hebreu i custodiada pels soldats romans de la confraria del Natzaré.

Quan el crucifix arriba al seu emplaçament, és col·locat enfront de la taula nua de l'altar. Mentrestant s'interpreta l'“*Introit*” que arreplega influències melòdiques dels Gojos antics al Sant Crist de Sant Roc. Després, els guàrdies romans abandonen l'escena.

Amb l'ajuda del martell, el cartell amb l'“INRI rabiós” és desenclavat i dipositat en una safata. I es repeteix la mateixa operació amb la corona d'espines.

Les mans del Crist, que és articulad, són desenclavades. A la figura del Crist articulad se li col·loca per sota les axil·les un llençol que facilitarà la davallada de la Creu.

En l'actualitat, un prevere i un confrare, que simbolitzen Josep d'Arimatea i Nicodem, sostenen el Crist, un a cada costat, mentre la imatge és descendida de la Creu, la qual queda buida. És el moment crucial en què Jesucrist "com un pobre humà" es retroba amb el seu Pare. El cos desenclavat del Fill és presentat a la imatge de la Mare de Déu, que és al costat esquerre del presbiteri, mentre es canta (amb melodies que recorden els Gojos a la Mare de Déu del Rebollet) la darrera estrofa de la secció que exalta els Dolors i el dogma de la Puríssima Concepció.

El "Crit", cantat per una soprano, és una invocació a la Mare de Déu. El Crist és dipositat al monument funerari del segle XVIII, situat davant l'altar, on és purificat amb ungüents i perfums per unes confrasses que representen a les "Maries del Calvari" (anteriorment a la versió cantada, quan la presència de la dona en actes litúrgics no era comú, la unció la realitzaven xiquetes vestides de primera comunió).

L'última escena de l'acte recull el moment en què el llit funerari, portat a muscles per huit confreres, és passejat pel temple en processó claustral mentre una trompeta i els timbals interpreten una marxa fúnebre commovedora.

El monument és situat al centre del presbiteri on, després de l'oració final del plebà, pot ser venerat pel poble. Antigament la processó claustral acabava davallant a la Cripta, representant de manera més dramàtica i solemne el soterrament de Jesús.

PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

Conclòs el Desclavament, tot està a punt per a soterrar Crist i s'inicia la processó del Sant Enterrament. És la desfilada més antiga que se celebra a Oliva. L'any 1622, el capítol rectoral indicava l'itinerari que recorrien els disciplinats, personatges vestits de negre que volien expiar els seus pecats autoflagel·lant-se. Segles després i encetat el tercer mil·lenni, de nou els fidels atapeeixen les voreres per veure passar les inacabables fileres de confreres al so insistent del tabal. Seguint l'ordre cronològic de les escenes representades pels distints passos processionals. Les diferents confraries prenen carrer del Carme amunt per recórrer l'antiga vila amb solemnitat indescriptible.

“Pilat, pressionat per les masses, condemna Jesús a morir a la creu”. La germandat de Jesús en el Prendiment, el Captiu, és la més jove d'Oliva. Fundada l'any 2014, processiona amb la imatge de Jesús en el moment del seu prendiment, obra de l'escultor imatger sevillà, Ramón Martín.

“Eccehomo, ací teniu l'home”. L'actual confraria es va fundar l'any 1982, després de la seua desaparició a finals de la dècada dels 60. Els confreres desfilen amb la imatge de l'Eccehomo de l'escola d'imatgeria d'Olot i, l'any 1998, estrenaren el grup escultòric de la flagel·lació, obra de Luís Salmerón.

“El despullaren, li posaren una túnica morada i el carregaren amb la creu”. Els orígens de la confraria del Natzaré es remunten a les primeres dècades del segle XIX. Fortament vinculada al Tercer Orde Franciscà que ja havia adquirit la imatge del Natzaré obra de José Esteve Bonet l'any 1780. L'any 1940 realitzà una recollida per a adquirir la imatge actual, obra de Francisco Teruel.

“Mare, ací teniu al vostre fill. Fill meu, ací teniu la vostra mare”. L'any 1962 es fundada la germandat del Crist de l'Amor, amb seu a l'església de Santa Maria. La seua imatge representa el moment de l'encontre entre la Mare de Déu i sant Joan al peu de la creu i fou esculpida per José Estopiñá.

“Després de quatre hores a la creu va expirar”. Vinculada amb el Tercer Orde Franciscà, la germandat de Jesús de la Passió és la segona confraria més jove. Fundada el 1985 amb seu al Monestir de les Clarisses. L'any 1991 va estrenar la imatge de l'escola d'Olot.

“Jesús és davallat de la creu i els braços de la seua mare l’acullen”. L’any 1961, es constitueix la Germandat de la Pietat amb seu al temple de Sant Roc. La imatge, un grup escultòric obra de Miguel Sales, fou regalada a l’església l’any 1951 però, la devoció per la Mare de Déu de la Pietat sembla que ja era present entre els feligresos abans de la Guerra Civil.

“La Creu, símbol de la mort serà la victòria de demà”. La germandat de la Vera Creu fou fundada l’any 1957 en el si del centre de joves d’Acció Catòlica, a iniciativa del vicari Josep Castell. La imatge fou estrenada l’any 1965 i és obra d’Antonio Sanjuán. Junta a la germandat desfila la relíquia del *Lignum Crucis*, que fou sol·licitada pel clero de Santa Maria i portada des de València l’any 1691.

“Jesús és portat al sepulcre, des d’on ressuscitarà al tercer dia”. L’actual germandat del Sant Sepulcre fou fundada l’any 1953. La imatge funerària estrenada el 1955 és obra de José Casanova i el Crist jacent de José Estellés. Antigament es feia servir una llitera amb capçal barroc que hui encara es conserva. Com a segona imatge processiona la Mare de Déu de l’Esperança, obra d’Antonio Lucena.

“Set espases traspassen el cor de la mare que sofreix pel dolor del fill”. L’actual germandat fou fundada la dècada dels 40 i desfila amb la imatge de la Dolorosa, obra de José María Ponsoda, amb vestidures de les darreries del segle XX. La confraria té com a segona imatge la mare de Déu de la Soledat, esculpida per Miguel Sales.

El Captiu, l’Ecce Homo, el Natzaré, el Crist de l’Amor, Jesús de la Passió, la Mare de Déu de la Pietat, la Vera Creu, el Sant Sepulcre, la Mare de Déu dels Dolors. Nou confraries, nou colors per a un sol sentiment. Lentament la ciutat es vesteix de dol i espera amb anhel els esperançadors dies que han de venir.

La Vigília Pasqual dona pas al Diumenge de Resurrecció. La vida oculta ha vençut la tenebra. Després de la celebració de l’Eucaristia a les tres parròquies de la ciutat, les confraries, que efectuen una alegre i lluminosa processó, es reuneixen al passeig, el mateix escenari on començava la Setmana Santa, per a escenificar el Sant Encontre. Per tot arreu l’estrèpit del toc de campanes. Els confreres exterioritzen la seua alegria llançant dolços amunt i avall i fan volar lliurement bonics coloms, com a símbol d’ascens, de victòria, d’esperança. Abandonem el dol i ens revestim de clamorós enrenou, i ens acomiadem fins al pròxim any en què puntualment reprendrem l’encanteri.

LES NOSTRES
GERMANDATS

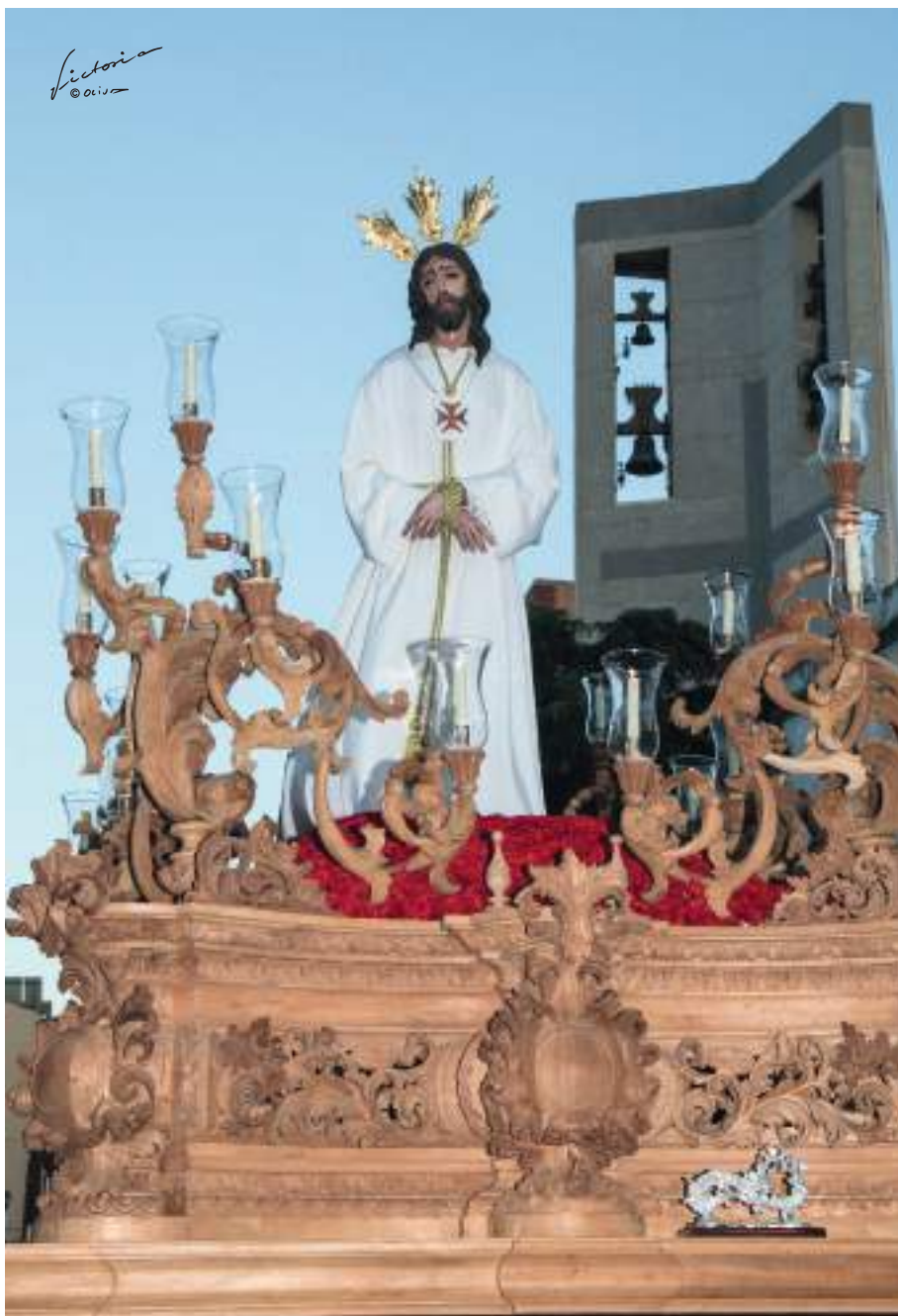
GERMANDAT "NUESTRO PADRE JESÚS EN EL PRENDIMIENTO"

- FUNDACIÓ: *19 d'agost de 2014.*
- IMATGE: *Jesús Captiu.*
- ESCULTOR: *Ramón Martín, natural d'El Viso del Alcor (Sevilla).*
- ANDA: *Obra del tallista José Ángel Banegas, natural de Villarrubia de los Ojos (Ciudad Real). És un anda portada a costal, amb canastra i respiradors realitzats en fusta de cedre real i tallats en línies barroques; la canastra va proveïda de 8 cartel·les, 4 en els cantons i 4 centrals, en les quals veiem relleus d'imatgeria. L'anda porta també 6 canelobres de línia neobarroca. En l'actualidad es troba amb el procés de talla pràcticament finalitzat, faltant encara detalls d'imatgeria i està preparada per a ser daurada amb pa d'or en un futur.*
- NOMBRE DE CONFRARES: *364.*
- NOMBRE DE PORTADORS: *30.*
- ESTENDARD: *Confeccionat amb vellut de cotó blanc i brodat en diferents tonalitats d'or, engreixat i enriquit amb lluentons d'or, pedres de vidre i cordonets d'or fi, amb la Creu Trinitària al centre i al damunt una corona real. A la part inferior una corona d'espines bordejant una "J" i un clau com a símbol de l'esclavitud de Crist.*
- INDUMENTÀRIA: *Vesta blanca amb botoneria de color blau marí. Caputxó també blau amb escut amb la creu trinitària dintre d'oval amb rivet daurat i fons blanc al seu jupetí. A mitja alçada de la vesta, al costat dret i baix, creu trinitària. La vesta es complementa amb cinturó d'esparg de tres sivelles i guants blancs. Calcen sandàlia negra.*
- INSÍGNIA: *Creu trinitària sobre fons blanc orlada amb cordó daurat.*

BÀCUL: *Per a la processó del Divendres Sant, s'empra brandó que descansa a la cintura durant la desfilada.*

SEU CANÒNICA: *Parròquia de Sant Francesc d'Assís.*

SEU SOCIAL: *Junta Central de la Setmana Santa.*

BREU HISTÒRIA

La Germandat *Nuestro Padre Jesús en el Prendimiento*, coneguda a la localitat d'Oliva com *El Cautivo*, és la germandat més jove que desfila en processó als carrers de la localitat. Va ser erigida canònicament com a germandat el 19 d'agost de 2014 per l'Excel·lentíssim i Reverendíssim Sr. D. Carlos Osoro Sierra, Arquebisbe de València en aquesta data.

El Cautivo és una imatge tallada en fusta de cedre real i policromada a l'oli, obra de l'artista imatger Ramón Martín, natural d'El Viso del Alcor (Sevilla). La imatge va ser beneïda i presentada al poble d'Oliva el 7 de març de l'any 2015 per en José Javier Llopis Portes, Vicari d'Evangelització i Vicari Episcopal de la Vicaria III de l'Arxidiòcesi de València.

El Cautivo és una imatge en dimensió natural i durant tot l'any vesteix túnica color granat, amb escapulari amb creu trinitària i coll i mànegues finalitzades amb punt blanc. Presenta coronació amb potències que refereixen les sigles "JHS". Diumenge de Rams de vesprada, la germandat acompanya la imatge en el Sant Viacrucis pels carrers del barri de Sant Francesc de la localitat d'Oliva. Per a aquesta ocasió *El Cautivo* vesteix túnica blanca. Divendres Sant, dia del Sant Soterrament, torna a vestir una túnica amb to granat, portant sempre l'escapulari amb la Creu Trinitària i coronat per les referides potències.

La imatge es troba exposada al culte a l'església de Sant Francesc d'Assís, on la germandat va ser acollida pel rector titular d'aquell moment en Marcos Corbella Navarré, qui al seu torn va ser nomenat Germà Honorífic de la nostra germandat en agraïment a la seua dedicació i al seu suport incondicional.

Per a desfilars en processó, la imatge d'*El Cautivo* camina sobre un mantell de clavells rojos que vesteixen una anda tallada en estil barroc pel tallista José Ángel Banegas, natural de Villarrubia de los Ojos (Ciudad Real), i portada a costal, és a dir al bescoll, per trenta dones i homes que des de l'anonimat realitzen aquesta penitència amb fe i devoció per Ell.

La germandat desfila en processó en els actes de Diumenge de Rams al matí, així com de vesprada en el Viacrucis pels carrers del

barri de Sant Francesc d'Oliva; Divendres Sant en la pujada al Calvari al matí i al Sant Soterrament de vesprada, finalitzant el Diumenge de Resurrecció al Sant Encontre.

La vesta de penitent de la nostra germandat està formada per caputxó de color blau marí, trobant-se al seu jupetí escut de la Creu Trinitària dintre d'oval amb rivet daurat i fons blanc. La vesta és en la seua totalitat de color blanc amb botoneria de color blau marí com el caputxó i presentant a mitjana alçada de la vesta en el seu costat dret i baix la Creu Trinitària. La vesta es completa amb cinturó d'espart de tres sive- lles així com amb l'ús de guants blancs en tots els actes, excepte el del Diumenge de Resurrecció calçant sempre sandàlia negra.

La nostra germandat es troba molt orgullosa de desfilat en proces- só juntament amb la banda infantil coneguda com a Banda de Cornetes i Tambors "*Humildad y Pasión*", la qual acompanya la nostra Creu de Guia i obri el nostre pas en tots els seus actes, i com no de la que s'ha guanyat a pols ser un referent de música confrare en l'àmbit nacional, la nostra "*Banda del Cautivo*", sempre darrere de la nostra imatge del *Cautivo*; sent aquesta reconeguda pel seu treball musical al món confrare, així com per estar agermanada amb la "*Banda de las Tres Caídas de Triana*" de Sevilla. La Germandat d'*El Cautivo* vol agrair a la parrò- quia i al barri de Sant Francesc d'Oliva, a tots els confreres i cristians la devoció i passió per nostre *Cautivo*, així com saludar a tots els nostres visitants i fer-los partícips del nostre lema "Units en la fe per una ma- teixa il·lusió".

Victoria
© 2014

GERMANDAT ECCE HOMO

ANY DE REFUNDACIÓ:	1982.
IMATGES:	<i>Santíssim Ecce Homo. La Flagel·lació: conjunt escultòric format per botxí, guàrdia pretorià i un Crist lligat a la columna.</i>
ESCUPTORS:	<i>Ecce Homo (de l'Escola de Olot). Flagel·lació (1998. De l'escultor Luís David Salmerón Campos, Socuellamos -Ciudad Real-).</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	170.
NOMBRE DE PORTADORS:	<i>Ecce Homo: 30 portadors aproximadament. Flagel·lació: portada en carro per 10 portadors.</i>
ESTENDARD:	<i>Tela negra que presenta a la part central corona d'espines amb flagell i vara brodada amb fil d'or.</i>
INDUMENTÀRIA:	<i>Confreres: túnica i caputxó blancs, capa negra i cinturó negre brodat amb columna, flagell i vara. Les mans es cobreixen amb guants blancs i calcen sabata negra. Portadors Ecce Homo: túnica blanca i cinturó negre de vellut negre, brodat en fil d'or i al centre de la part davantera la insígnia de la germandat amb columna, flagell i vara brodats amb fil de plata i fil d'or respectivament. Les mans es cobreixen amb guants blancs i calcen sabata negra. Portadors de la Flagel·lació: túnica i caputxó blancs, cinturó negre brodat amb columna, flagell i vara a la part central davantera. Les mans es cobreixen amb guants blancs i calcen sabata negra.</i>
INSÍGNIA:	<i>Al muscle, corona d'espines amb flagell i vara brodada amb fil d'or.</i>
BÀCUL:	<i>Varal platejat, rematat per corona d'espines amb tres claus al seu interior.</i>
SEU CANÒNICA:	<i>Parròquia de Santa Maria, la Major, d'Oliva.</i>
SEU SOCIAL:	<i>Junta Central de la Setmana Santa.</i>

BREU HISTÒRIA

Es té constància als arxius que la Germandat de l'Ecce Homo ja existia al s. XVIII. Al segle XX sabem que desfilava amb vestes blanques, amb cola i pitet roig, amb caputxó del mateix color. A aquella època, no hi havia organització: joves i majors es vestien amb l'afany d'acompanyar l'Ecce Homo. Vora l'any 1960, la Germandat anava desfent-se a poc a poc, fins que arribat l'any 1970, desaparegué del tot.

Durant l'any 1981, comença a realitzar-se el projecte pel qual es refundaria la Germandat de l'Ecce Homo. Es nomenà a Vicente Salort president, qui va conformar una junta directiva i es va presentar a la Junta Central per formar part de tots els actes en què hi participen totes les germandats.

Es va demanar el Dilluns Sant com a dia de la Germandat i es va concedir, ja que era un dia lliure a l'església de Santa Maria.

Així, la Germandat de l'Ecce Homo fa la seua aparició en la Setmana Santa següent. La primera processó va ser el matí de Diumenge de Rams de 1982, on va desfilat al costat de totes les confraries que en formaven part de la Junta Central de Germandats de Setmana Santa d'Oliva.

El primer any, es va desfilat amb 45 confreres, 5 tambors per dur el pas i una corneta per donar entrades i parades als confreres. L'any següent ja hi va haver banda de cornetes i tambors pròpia de la germandat, la qual ha anat creixent amb el pas del temps.

El 21 de març de l'any 1998, se celebrà la missa vespertina a la Parròquia de Sta. Maria, la Major, a les 19:30 hores, on participaren totes les padrines acompanyades per la banda de cornetes i tambors, Junta Directiva i confreres, i es va beneir la nova imatge de "La Flagel·lació del Senyor". Foren padrins de l'acte, el mateix escultor, D. Luís Salmerón Verdú, i la padrina d'aquell any, convertint-se així en la primera germandat d'Oliva en processionar amb dues andes.

L'any 2011, es canvia el tron de l'Ecce Homo, que era portat en carro i es passa a dur el tron a muscles per 30 portadors aproximadament.

En maig de l'any 2016, es realitzen eleccions a president de la germandat, eixint elegida Vanessa Navarro, la que succeirà a l'anterior president, Vicent Salort, després de 35 anys d'ocupar el càrrec. Es nomena President d'Honor de la germandat de l'Ecce Homo a Vicent Salort, el 28 de gener de l'any 2017, per la seua tasca i dedicació incansable a la germandat des de la seua refundació.

En febrer de l'any 2017, té lloc l'elaboració d'un monticle sobre carcassa d'alumini folrada amb suro natural i caixes de fusta per encastar les jardineres d'acer inoxidable, per al tron de l'Ecce Homo.

GERMANDAT DE JESÚS NATZARÉ "CAPS DE FERRO"

FUNDACIÓ:	<i>24 de març de 1780 (Terç Orde Franciscà).</i>
IMATGE:	<i>Jesús Natzaré portant la creu.</i>
ESCULTOR:	<i>Primitiva imatge: José Esteve Bonet (1780). Imatge actual: Francisco Teruel (1940).</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	<i>288.</i>
NOMBRE DE PORTADORS:	<i>30 costalers i 12 portadors.</i>
ESTENDARD:	<i>Bandera rectangular morada rivetada amb serrell daurat que presenta brodat de la imatge del Natzaré circumdada amb la inscripció "Asociación Jesús Nazareno -Oliva-".</i>
INDUMENTÀRIA:	<i>Soldat romà: túnica curta blanca, rivetada en maneges i faldó amb galó daurat i coberta per peto de pell amb la imatge del Natzaré. Capa granada amb voltes morades que enganxa amb fermall i cadena. Al cap, casc amb visera triangular. Remata amb plomatge granat jaspiat en negre. Els Caps de Cor rematen amb plomes blanques. Sandàlies marrons amb reblons daurats i, a les canyelles, polaines també reblades amb creu al centre. Dones: túnica blanca, amb doble rivet daurat en mànegues, coll i faldó i cenyida per faixí morat amb insígnia. Al pit, imatge brodada del Natzaré. Capa del mateix color que el faixí que enganxa a la túnica amb botons daurats. Al cap, corona de flors blanques i morades. Calcen sabata blanca. Caputxos: túnica i caputxó blancs, botonadura morada, així com faixí morat que presenta, al centre, corona d'espines amb els tres claus. El caputxó, que remata en</i>

línia corba, presenta al pit imatge brodada del Natzaré.

Portadors: túnica i botoneria morada, cenyida per cordó groc i rematat amb dues borles. Al coll, cordó groc de seda d'on penja un crucifix. Cobreixen el cap amb caputxó curt morat, sense visera, rematat amb borla.

INSÍGNIA: *Corona d'espines que envolta tres claus.*

BÀCUL: *Soldat romà: llança amb banderola bicolor groga i roja.*

Dones: ciri curt platejat.

Caputxos: ciri llarg de color marró.

SEU CANÒNICA: *Capella de Ntra. Sra. del Rebollet (Parròquia de Sta. Maria, la Major, d'Oliva).*

SEU SOCIAL: *Avinguda de Sisterón, 11.*

BREU HISTÒRIA

Al "*Llibre de Memòries del Clero*" de l'arxiu de la Parròquia de Santa Maria, diu que es va fundar el 24 de març de l'any 1780, pels germans del Terç Orde Franciscà.

El 1782 el Venerable Orde Tercer (VOT) va pagar 3 lliures, 7 sous i 10 diners pel cost de quatre vestes per als qui duïen la imatge del Natzaré el Divendres Sant al Calvari; les vestes eren de color negre, amb escapulari del VOT i cordó franciscà. També el VOT pagava el cor de cantors que anava davant del Natzaré.

El 1817 el VOT donarà als "caps de ferro", 1 lliura, 7 sous i 2 diners per acompanyar al Natzaré a la muntanya i processó del Divendres Sant a la vesprada; i 5 lliures, 19 sous i 6 diners per uns fanals per al Natzaré i quatre cascocs.

En 1864, per al Divendres Sant a la nit, es va pagar al cor del Natzaré, 20 reals i el 1879, 400 reals per a restaurar la imatge per estar deteriorada.

Durant els anys de la República la capella del Natzaré fou destruïda per poder així eixamplar la carretera. El pas de la guerra no deixaria massa bon record en la nostra volguda imatge, de la qual només ens va quedar la màscara.

Cap al 1940 es restauraria el Natzaré amb les aportacions que va fer la gent als captaires que van anar demanant diners pel poble.

L'any 1960 l'altar on està actualment la imatge va ser daurat, costant la restauració 18.000 pessetes.

El 1965 es fundaria la banda de cornetes i tambors, que estaria formada per sis membres; al taller de Vicente Nuñez Agut es reformarien els vestits de "cap de ferro".

Va ser l'any 1971 el primer en què es van emprar palmes per al Diumenge de Rams; se'n van comprar 70 grans i 30 menudes, al preu de 38 i 36 pessetes respectivament.

L'any 1981, la germandat, que havia estat un pas eminentment d'homes, confeccionarà una vestimenta per a les dones. El primer any

les filles, germanes i familiars dels caps de ferro que no havien pogut desfilar mai pel fet de ser dones, se sumaran també a la processó. Eixe any la modista de la germandat, Maria Consuelo Pons Llácer, ja va fer 26 vestes.

El 5 d'agost de 1986 va marxar a la casa del Pare el capellà Vicente Sala Savall, consiliari de la germandat.

L'any 1987, serà també l'últim any que ens apadrinarà la senyora Mª Teresa Castelló. Van ser 26 anys d'apadrinament. Tot un exemple de fidelitat a la Germandat.

L'any 1995 serà un any d'inversions a la confraria. En primer lloc es brodaran dos hàbits nous per a la imatge del Natzaré que es pagarien amb l'aportació de tots els membres del pas⁴. Eixe mateix any es restaurarà també l'altar on es guarda la imatge. L'anècdota de la restauració va arribar a publicar-se a la premsa i és que, a la quadrilla d'obers que estaven fent la reforma, que no eren ni més ni menys que membres del pas, va vindre a afegir-se un nou manobre. D'una de les parets de la capella i mentre estaven picant, va aparéixer un mort que ja portava alguns anys soterrat entre els murs del temple. Després de donar compte al clero es va refer la paret deixant constància de la troballa dintre d'una ampolla que col·locaren junt als ossos.

El 18 de febrer de 2017, i com a conseqüència de les fortes pluges que van afectar la zona, va caure el sostre de l'altar on es venera la nostra imatge. Gràcies a Déu, la imatge no es va veure afectada, i els desperfectes només van fer malbé l'altar i la part alta del retaule. La creu i canelobres de plata estan en procés de restauració.

El Divendres Sant d'eixe mateix any, s'estrenarà un bellíssim nou hàbit curt i vermell amb brodats amb fil daurat per a la imatge del Natzaré, regal de la padrina Mónica Ramos.

Aquest mateix any 2019, s'ha restaurat la perruca que vist normalment el Natzaré i se n'ha fet donació d'una nova per part de la padrina per a aquest exercici 2019, la senyora María Balaguer.

No podem deixar d'esmentar en aquestes línies la contribució a la nostra confraria de la família Orquín. A proposta d'un membre d'aquesta família, que va estar a la Guàrdia Reial, va nàixer la idea de crear

⁴ La benedicció de la túnica per al Natzaré es va celebrar el 20 d'octubre de 1996 per don José Castell.

una Guàrdia Romana, els coneguts “caps de ferro” que s’encarregarien d’escortar la imatge del Natzaré en les processons i de fer guàrdia durant la nit als monuments que el Dijous Sant es munten a totes les parròquies de la ciutat. De la casa de la família Orquín, al carrer de la Divina Aurora, eixien els grups de “caps de ferro” que, a pas militar, anaven a les diferents parròquies a efectuar els canvis de guàrdia durant el dia.

GERMANDAT DEL "CRISTO DEL AMOR"

FUNDACIÓ:	<i>28 de novembre de 1962.</i>
IMATGE:	<i>"Cristo del Amor" (conjunt escultòric de fusta de cedre sense policromar, conformat per la imatge de Crist crucificat amb la Verge Maria a la dreta i sant Joan a l'esquerre).</i>
ESCUPTOR:	<i>José Estopiñá Ribes.</i>
ANDA:	<i>El tron és obra de l'ebenista local Francisco Barber i el treball en cuir de Maria Jesús Alemany Mollá i Pepita Pardí.</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	<i>125.</i>
NOMBRE DE PORTADORS:	<i>8.</i>
ESTENDARD:	<i>Confeccionat amb tela de setí, presenta, al centre i de color blau, cor brodat en roig d'on naix una flama, envoltat d'una creu daurada rematada a la part superior per una corona. A la part alta trobem l'escut de la ciutat d'Oliva. Al revers, en color daurat, es mostra l'advocació de la germandat i l'any en què va eixir en processó per primera vegada.</i>
INDUMENTÀRIA:	<i>Vesta i caputxó daurats amb capa i faixí blau que completen amb emblema brodat en roig i daurat.</i>
INSÍGNIA:	<i>Cor de color roig d'on naix una flama, envoltat per creu daurada. Al cercle que es forma entre el cor i la creu, trobem el nom de la germandat.</i>
BÀCUL:	<i>Varal que remata amb vidre amb forma de flama que fa de llum.</i>
SEU CANÒNICA:	<i>Parròquia de Santa Maria, la Major, d'Oliva.</i>
SEU SOCIAL:	<i>Junta Central de la Setmana Santa.</i>

BREU HISTÒRIA

La germandat del *Cristo del Amor* va ser fundada en novembre de 1962 a la ciutat d'Oliva amb seu canònica a la parròquia de Santa Maria. En 1963, participà per primera vegada en tots els actes de la Setmana Santa local. Celebra el seu dia gran el Dimarts Sant amb una missa en record dels germans difunts i un Viacrucis pels carrers de la parròquia.

La seua imatge, de fusta de cedre sense policromar, va ser realitzada per l'escultor valencià José Estopiñá, i està formada per tres imatges: com a figura central, Crist en la Creu; a la seua dreta, sa mare; i a l'esquerra, el seu deixeble, sant Joan, agenollat. És el moment en el qual Jesús li diu a Maria: “Dona, ací tens al teu fill”; i a Joan: “Ací tens a ta mare”.

El tron va ser realitzat per l'ebenista local Francisco Barber amb acabats en cuir i daurat.

Acompanyant la imatge, desfilen els components de la germandat vestits amb vesta i caputxó color or i capa i faixí blau amb emblema brodat en roig i or.

En l'actualitat, la germandat compta amb 125 membres.

Són ja 56 els anys transcorreguts des de la seua fundació. Durant aquest període han passat varies generacions de germans i han canviat algunes coses, però l'esperit que es respirava en els seus inicis continua viu en la confraria i continuen enaltint-se els valors d'amistat i amor que representen a la germandat.

Història de la banda

Els inicis de la banda del *Cristo del Amor* es remunten a la fundació de la germandat. Vesteix la vesta de penitent durant els actes de la Setmana Santa, igual que la resta dels components de la confraria, i camisa blava amb el brodat de l'emblema de la germandat durant els actes en els quals participa fora d'aquesta. Durant aquests 56 anys ha acompanyat a la confraria en tots els actes processionals en els quals ha participat.

En els seus inicis, l'estil musical era militar i estava format únicament per clarins llargs i timbals, símbols d'identitat d'aquesta banda i

germandat. Posteriorment, s'afegiren tambors i cornetes de clau i pistó en DO-RE i DO-SI.

En l'actualitat, està formada per uns 30 membres, entre vent i percussió, i ha recuperat el so dels timbals d'arrosseigament en els actes penitencials de la confraria. Tots els membres són confreres, que amb il·lusió assagen durant tot l'any.

És una banda jove, la majoria xics i xiques en edats compreses entre els 10 i 18 anys, que juntament amb els membres de la germandat desfilen en processó pels carrers d'Oliva durant la Setmana Santa tocant marxes compostes per a tal fi.

GERMANDAT JESÚS DE LA PASSIÓ

FUNDACIÓ:	1985.
IMATGE:	<i>Crist crucificat (1991). Crucificat sobre anda, amb quatre torxes als cantons.</i>
ESCUPTOR:	<i>Escola d'Olot.</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	60.
NOMBRE DE PORTADORS:	10.
ESTENDARD:	<i>Tela negra que en la seua part davantera porta brodat amb lletres daurades el nom de la germandat i en la part central l'anagrama JHS de color roig grana sobre fons blanc. Dalt del nom de la ciutat porta brodada una olivera com a símbol d'aquesta.</i>
INDUMENTÀRIA:	<i>Confreres: túnica i caputxó roig bordeus, faixí negre, capa negra amb l'anagrama de la germandat brodat amb fil d'or; guants blancs i calçat negre. Portadors: túnica i caputxó roig bordeus, cordó franciscà amb rosari i crucifix, guants blancs i sandàlies negres. La caputxa porta una sanefa negra amb l'anagrama de la germandat brodat amb fil d'or. El cap va cobert però no així la cara.</i>
INSÍGNIA:	<i>Corona d'espines vorejant les lletres JHS.</i>
BÀCUL:	<i>Blandó de PVC de color gris de 140 cm d'alçada amb càrrega de piles i amb bombeta simulant un ciri.</i>
SEU CANÒNICA:	<i>Monestir de Santa Clara (Parròquia de Sant Francesc).</i>
SEU SOCIAL:	<i>Junta Central de la Setmana Santa.</i>

BREU HISTÒRIA

Durant l'estiu de 1984, es va reunir un grup d'amics i es va començar a forjar la idea de crear una germandat: es va buscar el nom i els colors que ens caracteritzen; es va pensar en la imatge que s'empraria i es va concretar que seria, només, la imatge d'un Crist crucificat en el seus últims moments, abans de morir. Es van fer esbossos del que seria la vestimenta i es va concretar que les dones eixirien de samaritanes (vestit blau clar, amb mantell blanc sobre el cap) i els homes amb caputxó, hàbit de color roig i la capa de color negre que actualment s'utilitza. Es va confeccionar l'estendard que actualment portem i se'n va fer un altre de color blau cel per processionar davant de les samaritanes.

La primera vegada que es va desfil·lar, va ser a la Setmana Santa de l'any 1985. El primer any, amb la imatge d'un xicotet Crist crucificat que hi havia a l'església de Santa Clara, seu de la germandat. L'anda, prestada per la Parròquia de Sant Francesc, era la mateixa que s'utilitza per a les processons en què ix la imatge del sant. Després, vam demanar prestada la imatge d'un crucificat que està a la capella del cementiri, que era un poc més gran, amb la qual eixirem diversos anys a les processons, fins que a finals de l'any 1991, adquirim la imatge que actualment processiona i que, acompanyats per un frare de Benigànim, adquirirem a Olot. Beneïda a l'Església de Santa Clara durant el mes de novembre, mes en què se celebra la festa de la germandat i la presentació de la nostra padrina, des d'aleshores es guarda la imatge a una capella interior del mateix convent, custodiat per les germanes clarisses. Els padrins de la imatge van ser la padrina d'aquell any i un representat del Terç Orde Franciscà, al qual pertanyen alguns dels confreres. Les reunions es feien el tercer diumenge de cada mes a l'Església de Nostra Senyora del Rebollet, i en algunes de les processons del Dimecres Sant, van arribar a processionar alguns seglars de l'orde.

Amb el pas dels anys, les dones han preferit eixir amb l'hàbit de caputxó i amb els vestits de samaritana només desfilen en algunes ocasions xiquetes.

Al mateix temps, es va adquirir una xicoteta imatge de la Mare de Déu de Fàtima que, actualment, es troba a l'Església de Sant Francesc, la qual traïem en processó pel barri de Sant Francesc i amb la qual visitem als malalts de la mateixa parròquia que ho sol·liciten.

Els primers anys, l'itinerari de la processó discorria pels carrers del barri de Sant Francesc i es va acordar que el dia de la germandat fora Dijous Sant, tot i que després es va acordar canviar el dia a Dimecres Sant. La missa se celebrava a la Parròquia de Sant Francesc i després portàvem la imatge en processó fins a la Parròquia de Santa Maria perquè els fidels pogueren visitar-la, juntament amb les altres imatges durant el Dijous Sant, i així eixir totes juntes de la mateixa església per a la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant. Posteriorment, passàrem a celebrar la missa al convent de Santa Clara, amb el rector don Francisco, a les sis i mitja de la vesprada, per a processionar a continuació pels carrers adjacents, tornant una altra vegada al convent de Santa Clara on es quedava la imatge en exposició durant la nit del Dijous Sant, en què es visitaven els monuments. En coincidir la nostra processó amb la de la Germandat de la Vera Creu, es va decidir unificar ambdues processons, encara que la missa continuava celebrant-se a Santa Clara. En acabar la missa es traslladava la imatge fins a la plaça de l'Església per a incorporar-nos a la processó juntament amb la Germandat de la Vera Creu. En finalitzar, procedíem de nou al trasllat de la imatge fins a l'església de Santa Clara, traslladant-la de nou per a la processó del Sant Enterrament.

L'any 2005 es va decidir unificar la missa i la processó del Dimecres Sant juntament amb l'altra germandat i en finalitzar aquesta la imatge es quedava a la Parròquia de Santa Maria.

Amb el pas dels anys hem tingut diverses andes: la primera va ser la que ens va deixar la Parròquia de Sant Francesc; la segona era quadrada i amb la creu clavada sobre una muntanya i amb quatre fanals als cantons. Després vam fer el carro i l'anda més gran, a la mesura de la Creu, per tal de poder portar la imatge reclinada, i que és la que emprem actualment, substituint els fanals per quatre torxes de foc.

Durant un parell d'anys, a la processó del Dimecres Sant, la imatge eixia sense anda i era portada pels legionaris al muscle. El Divendres Sant el Crist processionava amb l'anda que era portada pels portadors i acompanyada pels legionaris als cantons.

L'any 2018 hem decidit tornar a alçar la imatge, després de sentir el clamor de la gent de voler veure millor la cara del Crist i, actualment, estem en procés de modificació i adaptació de la mateixa.

Durant la dècada dels noranta, i sota la presidència de Vicente Aznar a la Junta Central d'Oliva, es va proposar a la germandat la possibilitat d'agermanar-nos amb la Confraria del Sant Calze de València. Acceptàrem la proposta i ens desplaçem fins a València junt amb altres confreres de les altres germandats d'Oliva, per a assistir a la santa missa a la Catedral, on ens van imposar la insígnia del Sant Calze.

La banda de la germandat ha passat per diversos períodes: d'eixir només amb tambors fins a l'actualitat en què disposem de cornetes i tambors, estant formada per membres de la germandat. A les processons es desfila amb l'hàbit oficial de la mateixa, però en altres actes fora de la Setmana Santa, utilitzen pantaló negre i camisa color bordeus amb la insígnia brodada.

Victoria
© 2012

GERMANDAT DE NOSTRA SENYORA DE LA PIETAT

FUNDACIÓ:	<i>12 d'abril de 1961.</i>
IMATGE:	<i>Pietat: talla en fusta policroma que representa a la Mare de Déu amb el Fill mort en els braços.</i>
ESCUPTOR:	<i>Miguel de Sales (1951).</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	<i>248.</i>
NOMBRE DE PORTADORS:	<i>Més de 40.</i>
ESTENDARD:	<i>Sobre tela blava de vellut, al qual se li ha aplicat una tècnica de brodat, en relleu. Destaca la galeta central, de vellut morat, amb l'anagrama i símbol de la germandat, i també destaquen les fulles d'assutzena (<i>lilium candidum</i>, o lliri blanc), que simbolitzen la Verge Immaculada. Els colors blau i morat són els de la germandat.</i>
INDUMENTÀRIA:	<i>Germandat: Vesta de color morat, amb botons de color blau, cordó groc, caputxó de color morat, i capa blava, amb la insígnia a l'esquerra. Calcer negre.</i> <i>Portadors: Vesta de color morat, amb botons de color blau, faixí blau amb l'anagrama de la germandat, amb caputxó de cara descoberta, de color morat, i sandàlies negres.</i> <i>Banda: Vesta de color morat, amb botons de color blau, faixí blau amb l'anagrama de la germandat, i capa blava, amb la insígnia a l'esquerra. Calcer negre.</i>
INSÍGNIA:	<i>Cor de color groc, del qual naix una creu, amb el llençol, a la dreta una llança i a l'esquerra una escala. Antigament al lloc del cor hi havia un núvol.</i>
BÀCUL:	<i>De color alumini, llis, rematat amb la insígnia, de la qual ix una llum.</i>
SEU CANÒNICA:	<i>Parròquia de Sant Roc d'Oliva.</i>
SEU SOCIAL:	<i>Junta Central de la Setmana Santa.</i>

BREU HISTÒRIA

La parròquia de sant Roc sempre ha participat, tot i que no tenia cap germandat, en l'acte interparroquial de la processó del Sant Soterament, al qual aportava una imatge d'una Mare de Déu amb el seu fill, mort, als seus braços.

Durant els episodis bèl·lics dels anys 30, el temple parroquial de sant Roc es va ocupar pels carrabiners, amb la consegüent destrossa, i pèrdua d'imatges, d'entre les quals podem destacar la Pietat. Així les coses, en la postguerra la parròquia continuava assistint a la processó, però aportava una imatge de la Dolorosa.

Sis dones de sant Roc van postular per les cases de la parròquia per tal de recaptar 10.000 pessetes que costaria una preciosa imatge que representa la Mare de Déu amb el Fill mort en els braços, per a la qual calia 18 homes que la pogueren carregar sobre els muscles. Sembla que amb el temps va decaure la tradició perquè costava reunir els 18 portadors.

Els anys 60 van significar una embranzida de la Setmana Santa d'Oliva, i totes les germandats estaven en la jurisdicció eclesiàstica de santa Maria; en aquell context, un grup de joves santroquers de l'Acció Catòlica es planteja la creació d'una germandat de Setmana Santa dins de la parròquia; i el 12 d'abril de 1961 es funda formalment la Germanadat de Nostra Senyora de la Pietat, amb el primer president que va ser el Sr. José Sanchis Blay. Calia fer vestimentes i triar colors. En la segona de les reunions de la junta directiva es va decidir establir els mateixos colors amb què es vist la imatge de la Mare de Déu de la Pietat: vesta morada i capa blava.

L'any 1962 la germandat ja va participar, per primera vegada amb vestes, en els actes propis de la Setmana Santa; de primera hora es van establir uns bons llaços d'amistat amb la Germanadat del Natzaré, amb la qual s'organitzava l'Encontre del dia de Pasqua, al carrer de sant Vicent; aquest acte en la primera dècada dels 80 va passar a organitzar-se conjuntament per la Junta de Germandats de Setmana Santa d'Oliva, primer al carrer de l'Alcalde Francisco Llorca, i de seguida al passeig de Juan Carlos I, i actualment al parc de l'Estació.

La participació de les dones

Els primers anys les dones no participaven de la Setmana Santa, i només tenien accés al càrrec de padrina. La primera padrina de la nostra germandat va ser Maria Luisa Peiró Mollá, l'any 1965. En la dècada

dels 80, no sense reticències, la nostra germandat va aprovar la participació de la dona en els actes de Setmana Santa, com a germanes de dret.

Des de l'aprovació de la participació de la dona a la germandat, cada dia s'han incorporat, amb normalitat, als diferents àmbits, com en qualsevol aspecte vital, fins que en l'actualitat presideix la germandat la Sra. Ana Cardona, després que l'assemblea d'octubre de 2018 la ratificara en el càrrec que havia exercit com a presidenta de la gestora.

La banda o agrupació musical

Els primers anys, la germandat llogava una banda de cornetes i tambors d'un col·legi de València. L'any 1968 va ploure i no es va fer la processó, tot i que sí que havien vingut els xiquets i se'ls va pagar. Allò va ser el detonant per intentar crear una banda pròpia, i Divendres de Dolors de 1969 va eixir per primera vegada la banda de tambors, i el 20 de març de 1970 debutava la nostra banda de Cornetes i Tambors, sota la direcció del germà Vicente Martínez, el Dolç; banda que amb el temps ha tingut canvis, alts i baixos, però s'ha convertit en una Agrupació Musical, de reconegut prestigi en el món confrare i que participa en altres localitats com ara Alacant, Calp, Elx, Mutxamel, València (Cabanyal), sense oblidar els actes de la germandat. L'agrupació musical actualment està dirigida per Juan José Herraiz.

Portadors

Costava reunir els 18 homes per portar la imatge al muscle, i es va usar un carro metàl·lic que tenia la parròquia i amb posterioritat en vam fer un propi. L'any 2013 la germandat va adquirir un nou baiard per portar la Mare de Déu de la Pietat als muscles de les més de quaranta portadores i portadors, des de la Setmana Santa de 2014. El nou baiard es va beneir el diumenge, 24 de novembre de 2013, dia de la Festa de la Germandat, en acabar l'Eucaristia. El fet de canviar del carro a portar la imatge al muscle ha revitalitzat la germandat i ha produït noves incorporacions i reincorporacions de germans que havien deixat de participar.

La imatge ha tingut dues restauracions. La primera l'any 1994, especialment el daurat del baiard, a càrrec de Ramon Porta. Des d'aleshores, la imatge també ix a la processó dels Dolors. La segona l'any 2011, en què celebràvem el cinquantenari, a càrrec de la Universitat Politècnica; es va reforçar l'estabilitat de la imatge; canvi de fanals i sistema d'il·luminació de la imatge.

L'any 2017 es va realitzar el nou estandard de la germandat, confectionat amb la tècnica de brodat, en relleu, amb fil semblant a l'or i plata.

GERMANDAT DE LA VERA CREU

FUNDACIÓ:	1957.
IMATGE:	<i>Creu. (1965). Creu de fusta assentada sobre templet que alberga el Lignum Crucis i flanquejada als quatre cantons pels evangelistes.</i>
ESCUPTOR:	<i>Antonio Sanjuan.</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	170.
NOMBRE DE PORTADORS:	10.
ESTENDARD:	<i>Sobre fons roig, la Vera Creu al centre, en color daurat. Amb filigranes daurades als quatre cantons i la inscripció “Germanat de la Vera Creu” en la part inferior.</i>
INDUMENTÀRIA:	<i>Caputxó, túnica i sabates de color blanc. Capa, faixí i botonadura de color roig.</i>
INSÍGNIA:	<i>Vera Creu.</i>
BÀCUL:	<i>Varal de forja daurat amb la Vera Creu i amb llum.</i> <i>Els xiquets porten una creu de fusta ornada amb el sudari.</i>
SEU CANÒNICA:	<i>Parròquia de Santa Maria, la Major, d’Oliva.</i>
SEU SOCIAL:	<i>Junta Central de la Setmana Santa.</i>

BREU HISTÒRIA

En els primers anys de la segona meitat del segle passat, a Oliva, les quatre branques de l'Acció Catòlica (homes, dones, joves d'ambdós sexes i infantils), igual que els catòlics valencians van viure un clima de gran espiritualitat i d'intens activisme religiós. En concret, la branca dels joves de Santa Maria celebrava amb gran assiduïtat i assistència de joventut tots els actes que conformaven l'estructura del seu Reglament -Cercles d'Estudis, recessos, sabatines, misses, etc. Tots aquests actes es veien molt concorreguts per la joventut, especialment els Cercles d'Estudi, minuciosament preparats per la vocalia i els seus col·laboradors, sempre seguint les normes del Consell Diocesà.

En aquest ambient d'eufòria juvenil i sempre amb el suport del senyor consiliari D. Antonio Montagud Garrido i la inestimable col·laboració del jove vicari D. José Castell, que per la seua joventut, simpatia i tracte amable va saber congraciar-se amb la joventut olivera, es va creure convenient participar també de forma més activa en els actes de Setmana Santa i així, l'any 1957, sent president dels joves d'Acció Catòlica Juan Canet Cañamás i en els Cercles d'Estudi dels dilluns, en el Centre d'Acció Catòlica de Joves, es va concretar aquesta idea. Es va crear una Junta Pro Setmana Santa i va sorgir la proposta de crear una germandat per a participar en els actes de la setmana gran. En principi, es va pensar que hauria d'anomenar-se "Sant Joan Evangelista" per la seua joventut, i per ser un dels patrons de l'Acció Catòlica, però davant les dificultats d'aconseguir una imatge del sant, es va optar per la Vera Creu. El president designat per la Junta Directiva del centre va ser el jove Francisco Tercero Gregori, que ja havia demostrat la seua capacitat organitzadora i caràcter entusiasta. Aquest jove, juntament amb els seus col·laboradors més directes, membres tots ells d'Acció Catòlica, van acordar participar de forma especial en la processó del Divendres Sant.

Amb el beneplàcit i suport incondicional de D. Antonio, que va donar totes les facilitats per al cas i la col·laboració també entusiasta de l'aleshores sagristà, Rafael Ruiz, membre també d'Acció Catòlica, qui es va encarregar de l'ornamentació de l'anda juntament amb el president de la germandat, Francisco Tercero i altres, el tron va sortir el primer any amb la creu i la imatge d'una Verge dels Dolors, cedida per la família Devesa a iniciativa del referit sagristà, dins de l'ordre constituït, al marge de la Germandat de la Verge dels Dolors que va desfilar en la processó en l'ordre establert tradicionalment.

A més de la nombrosa assistència de joves als actes de la Setmana Santa, en la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant, van desfilar pels carrers de la ciutat amb la nova imatge més d'un centenar de joves, militants i simpatitzants d'Acció Catòlica.

A l'any següent, davant les dificultats que suposava el fet de demanar a la família Devesa la imatge de la Dolorosa, i d'altra banda l'absència del fins aleshores sagristà de Santa Maria, el referit Rafael, per canvi de residència, el president, el Sr. Tercero i la Junta van optar per sortir en la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant amb la Creu i la Relíquia del *Lignum Crucis* de la Parròquia de Santa Maria. L'assistència a la processó va ser encara superior a la de l'any anterior, ja que es van incorporar als actes el grup de juvenils d'Acció Catòlica; això demostrava que la Germandat de la Vera Creu anava calant en la gent jove.

Cal destacar de la processó del Divendres Sant, el cor format per joves sota la direcció de Jesús Forrat Bertomeu, interpretant el motet *Popule meus* a quatre veus.

El mes d'octubre de 1959 es va fer càrrec de la presidència dels joves d'Acció Catòlica de Santa Maria, Antonio Mejías Porta qui, prevenint la crisi que començava a albirar-se dins de la mateixa, en diversificar-se aquesta en moviments especialitzats, i pensant que això abocaria a l'abolició dels mateixos en 1966 per part de la jerarquia espanyola, en desenvolupar les tesis aprovades pel Concili Vaticà II, promogut pel Papa Joan XXIII, i atenent al fet que el president de la germandat, s'havia d'incorporar al servei militar obligatori en breu, va voler donar-li un caràcter més obert i participatiu a tota la joventut en general i va promoure la primera Junta General, independent del Centre de Joves d'Acció Catòlica, elegint president a José Román Pellicer i facultant-lo perquè ell formés la Junta Directiva. Aquesta decisió no va ser molt ben acollida per alguns militants d'Acció Catòlica encara que al llarg del temps es va demostrar l'encertat de tal decisió.

En 1959 es va acordar que la vestimenta dels germans fora caputxó blanc, capa vermella i túnica blanca amb cinto i botonadura vermells.

En 1960 es va nomenar primera padrina de la Germandat a la Srta. Maria Rosario Gilabert Bañó. En aquest mateix any també va sortir la Creu amb el llençol i el *Lignum Crucis*.

El 30 d'abril de 1964, es va signar el contracte i documentació per a la confecció de l'anda.

El 2003 va ser la primera vegada que l'anda sortia d'Oliva per a processionar en la Processó Diocesana celebrada al Canyameler del Grau de València.

GERMANDAT DEL SANT SEPULCRE

FUNDACIÓ:	1953
IMATGE:	<i>Sepulcre (1955). Obra donada per Francisco Savall Alcaraz. Crist Jacent (1953). Verge de l'Esperança.</i>
ESCUPTOR:	<i>Del sepulcre: José Casanova. Del Crist: José Estellés Achótegui. De la Verge: Antonio Lucena.</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	215.
NOMBRE DE PORTADORS:	<i>Del Sant Sepulcre: 48 portadors. De la Verge de l'Esperança: 42 portadores.</i>
ESTENDARD:	<i>Confeccionat amb vellut blau fosc amb brodats en or que orlen l'oval amb la creu de Jerusalem. Remata a la part alta amb corona reial sobre la lletra "S" fusionada amb tres claus. Masteler daurat coronat amb el sepulcre. "Simpecado" de la Verge de l'Esperança: confeccionat amb tissú daurat i brodat amb fil d'or. Al centre oval brodat amb l'escut del Sepulcre i l'escut de Maria i coronat amb la corona reial. Masteler de metall daurat, coronat amb l'escut de Maria i corona reial.</i>
INDUMENTÀRIA:	<i>Confreres: túnica morada amb botonadura blanca cenyida per cingol daurat, capa de color blanc i caputxó alt morat. Guants blancs i sabata negra. Portadors: túnica morada amb botonadura blanca i manega, efecte camisa. Cingol daurat i caputxó morat baix. Guants blancs i sandàlia negra. Al damunt escapulari. Portadores: túnica de color morat amb botonadura blanca i manega, efecte camisa, en blanc. Cingol daurat i mocador blanc per al cap. Guants blancs i sandàlia</i>

- negra. Al damunt escapulari.*
- INSÍGNIA:** *Creu de Jerusalem o Creu de les Creudes amb bany d'or.*
- BÀCUL:** *Varal daurat amb reproducció del sepulcre a la part alta. S'empra el Dilluns i Dimecres Sant. S'il·lumina amb centelleig roig.*
- SEU CANÒNICA:** *Parròquia de Santa Maria, la Major, d'Oliva.*
- SEU SOCIAL:** *Junta Central de la Setmana Santa.*

BREU HISTÒRIA

La Germandat del Sant Sepulcre es funda el 1953.

El sepulcre que conté la imatge de Crist jacent data de 1955 i va ser donat pel Sr. Francisco Savall Alcaraz. Antigament es feia servir una llitera amb capçal barroc que encara es conserva a l'església de Santa Maria, la major. Actualment l'anda és portada al muscle per 40 portadors. La talla del Crist jacent és obra de l'escultor imatger José Estellés Achótegui i és propietat de la família Pi Aparisi.

Des de l'any 2016 processiona amb la germandat una segona imatge: la Verge de l'Esperança, obra de l'escultor sevillà Antonio Lucena. En eixir en processó la carreguen al muscle 40 dones. Ambdues andes són d'estil tron amb varals.

La germandat del Sant Sepulcre processiona el Dilluns Sant i participa de tots els actes de la Setmana Santa, tenint com a acte principal la processó del Sant Enterrament. Ens tots els actes està acompanyada per la seua banda de cornetes i tambors.

La banda té un estil propi entre banda de cornetes i tambors i associació musical, amb un ampli repertori. Vesteixen jaqueta i pantalons negres que ajusten amb faixí morat, gorra blanca i sabata. Aquesta indumentària s'empra en tots els actes de la Setmana Santa, excepció feta del Sant Enterrament, on desfilen amb jaqueta i pantaló blanc, faixí morat i sabata blanca.

En l'actualitat, la germandat està constituïda per 215 germans.

Victoria
© 2012

GERMANDAT DE NOSTRA SENYORA DELS DOLORS

FUNDACIÓ:	<i>1622. A la segona època 1962.</i>
IMATGE:	<i>Nostra Senyora dels Dolors. Talla de fusta policromada. Nostra Senyora de la Soledat. Per comanda de don Mateo Bertomeu i Maria Alcaraz.</i>
ESCUPTOR:	<i>De la Dolorosa: José Maria Ponsoda Bravo (Barcelona, 1882-València, 1963). Data: anys 40. De la Soledat: Miguel de Sales, 22 de març de 1956.</i>
NOMBRE DE CONFRARES:	<i>385</i>
NOMBRE DE PORTADORS:	<i>De la Dolorosa: 48. De la Soledat: 38. Membres de la banda: 105 components, tots confreres de la Germandat.</i>
ESTENDARD:	<i>4 estendards. L'últim confeccionat per al 50é aniversari en doble malla daurada. Al centre i rematades per corona reial, dues cartel·les amb la M de Maria i el cor.</i>
INDUMENTÀRIA	<i>Vesta de 1962. Per als confreres: túnica negra amb botonadura capa i faixí verd amb l'anagrama de Maria. Capirot alt negre per als confreres i baixet per als portadors i banda, amb isígnia al front. Sandàlies, calcetins i guants negres. Per als portadors dels passos: des de l'any 2000. Caputxó baix amb insígnia al front i amb la cara destapada. Faixí de vellut..</i>
INSÍGNIA:	<i>Al costat esquerre de la capa, brodat en fil d'or; el cor amb les set espasses, iconografia dels set dolors. Medalla: Amb cordó verd i cor daurat en esfera amb 7 punyals.</i>
BÀCUL:	<i>Blandó de 160 cm. amb càrrega de cera líquida, rematat per caputxeta i platet de llautó.</i>
SEU CANÒNICA:	<i>Parròquia de Santa Maria, la Major, d'Oliva.</i>
SEU SOCIAL:	<i>Junta Central de la Setmana Santa.</i>

BREU HISTÒRIA

El fet de no haver estat estudiat amb profunditat l'assumpte i la mancança de conclusions motiva que acceptem com a data inicial la de 1622. Tan sols articles i escrits publicats a programes de festes locals pel prevere D. José Castell Bomboí –vicari de Santa Maria i arxiver del fons de la parròquia per vocació– ens diu que els pares franciscans van fer seu a la nostra vila entre 1400 i 1448. Així no seria estrany que coneixent l'esperit i misticisme franciscà per commemorar aspectes de la vida i mort de Crist, tan prompte s'arrelaren a casa nostra començarien a festejar amb solemnitat la Setmana Santa.

La Germandat de Nostra Senyora dels Dolors participava ja en aquestes celebracions, al Calvari i Sermó de la Muntanya a la matinada del Divendres Sant o al Desclavament en la tarda del mateix.

Don Teodoro Llorente, a la seua obra *España sus monumentos y artes, su naturaleza e historia*, segon volum editat a Barcelona el 1889, referma la participació de Ntra. Sra. dels Dolors a la pujada al Calvari en la matinada del Divendres Sant.

L'hàbit que venien utilitzant els confreres de la Germandat Nostra Senyora dels Dolors era compost, majoritàriament, d'una túnica per als portadors de la imatge, essent 13 en total i que es distribuïen així:

- * 8 vestes negres per als portadors de la Verge.
- * 2 vestes roges per als organitzadors de la processó del Divendres Sant.
- * 2 vestes roges per als portaestendarts de la passió. Aquests eren els qui obrien la processó del Sant Enterrament el Divendres Sant per la vesprada.
- * 1 vesta morada per al caporal que dirigia a tots els confreres i organitzava la desfilada en general.

Així va continuar fins la dècada de 1960, en què la Setmana Santa pren aires renovadors provinents del Concili Vaticà II. En 1960 la família Ballester Arnal, propietària de la imatge, fa encàrrec d'unes andes noves tallades en fusta i daurades en pa d'or fi per l'artista daurador i restaurador oliver D. Ramón Porta Llorca, i que han desfilat com a tal fins a 1995. També s'encarregà la nova vesta que emprem en l'actualitat.

El 1995 a iniciativa de la Junta Directiva es decideix mamprendre reformes a les andes. Així, aprofitant les de 1960 s'eixampla la base,

s'afegeix un pal·li de quatre barrals daurats i tela de vellut negre remarcad per galó daurat i borles de fil en or.

Aprofitant l'efemèride van processionar totes les Padrines de la Germandat des de 1967 fins a 1994. Aquest any 1995 es pren acord d'emprar unes altres andes més menudes i menys pesades per a la pujada i baixada del Calvari a la matinada del Divendres Sant, les quals s'estrenaren el Dijous Sant de 1998 a la Processó de Comiat del Silenci. Aquest mateix any es fa el canvi del ciri de bateria per altre de cera líquida.

Mantell antic: de 1907. Mantell nou: confeccionat l'any 2000. Vestit túnica en vellut de cotó negre brodat en fil d'or. A la part central darrera, l'anagrama de Maria amb la corona. Andes (tro): De fusta d'iroc amb motlures daurades sobre fons en color avellana. Al davant 12 brandons (1995). Andes de 1960: Daurades en pa d'or fi, fan de peanya al pal·li i imatge.

Pal·li: Quadrat de 160x160 cm. Quatre barrals de bronze daurats amb cordó rematat per canutets en fil d'or. Data de 1995. Andes menudes: Des de 1998. S'empren al Calvari del Divendres Sant.

Des de la Setmana Santa de 1996 la Germandat trau en processó la nit del Dijous Sant, des de la parròquia de Sant Francesc, la imatge de la Soledat, obra de Miguel Sales i que desfila a muscles de dones confrades de la germandat a la Processó del Sant Enterrament juntament amb la titular Ntra. Sra. dels Dolors. La Soledat, des de 2001, és portada per dones membres de la confraria, en barres d'alumini. En 2019, es remodela l'anda de la Soledat, incorporant dibuixos centrals en talla de fusta de til·ler, amb cantoneres de fusta de faig i un motiu tallat al peu de la creu. Tot està cobert de plata. La remodelació permet situar 6 dones més al centre.

De l'anda de la Dolorosa, des de la Setmana Santa de 2001, s'ha eliminat el carro que l'arrossegava i se li han adaptat tres barres de fusta de mobila, amb cabuda per a 40 portadors, els quals, el dia 13 d'abril de 2001, van desfilant portant la imatge a muscles al Sant Soterrament. Posteriorment, el 2002, se li ha afegit una quarta barra. El 2013, s'adapta a les barres un sistema de coixins hidràulics per compensar els quilos entre tots. En 2019, les barres de fusta es canvien per unes d'alumini lacat en fusta.

La Banda de la Dolorosa, va nàixer l'any 1962. En aquells inicis, la formaven 3 tambors i a mesura que passaven els anys, augmentaven

els components i s'introdueix la corneta. Al voltant dels 80 eren 30 components, i 70 sobre els anys 90. És l'any 1998 quan busca altres directrius musicals diferents. L'any 2001 queda definit l'estil musical creat, diferent als estils d'agrupació musical i de corneteria que es porten per tot arreu. A partir d'aquest any, van introduint-se diferents instruments musicals: trompetes, fiscorns, bombardins, trombons i tuba. En l'actualitat la banda està formada per més d'un centenar de confreres.

El 14 de juny de l'any 2007, es presenta a la Junta de la Germandat el nou projecte de banda, la creació del vestit de gala, que fou aprovat aquest mateix any. El 8 de març de l'any 2008, a la Missa del Primer Dolor, va ser benèit i presentat el nou uniforme oficial de gala de la banda. Eixe mateix any, s'estrena la bandera de la banda, amb vellut verd i daurat, donació anònima i confeccionada a Sevilla, als tallers de José Librero.

A partir de l'any 2011, la banda ix tots els Divendres Sants amb l'uniforme de gala darrere de la Mare de Déu dels Dolors. Compta amb un ampli repertori de marxes, de les quals, 13 en lenta i 2 en ordinària, són pròpies i pertanyen al patrimoni de la Germandat.

DUES IMATGES
SINGULARS
(ANNEX 1)

EL CRIST DEL “DESCLAVAMENT” I EL CRIST DE “L’ENCONTRE”

Entre les imatges que participen en les solemnitats de la Setmana Santa d’Oliva, n’hi ha dos que mereixen una referència particular. Es tracta de la imatge del Crist mort del Desclavament, i la del Crist resuscitat de l’Encontre, que com la cara i el revés d’una mateixa medalla, resulten afins i complementàries i tenen una destacada funció catequètica durant les celebracions del *Triduum* Pasqual.

Les dos imatges es realitzen durant la dècada de 1940 –anys de penúries i dificultats– com tantes imatges processionals esculpides en eixe temps per tal de substituir les destruïdes durant el període 1936-39. A diferència de la resta, no pertanyen a cap confraria, tot i que protagonitzen dos dels actes més peculiars, –*Desclavament* i *Encontre*– on participen totes les confraries. En aquella Oliva agrària, ambdues varen ser sufragades per donants particulars, els testimonis dels quals, recollits a través de familiars pròxims i a penes alterats, es transcriuen a continuació.

«Corría el año 1943 y un día los señores de la comisión para la recuperación y restauración de las imágenes destruidas durante la Guerra Civil se presentaron en casa de Dª Concha Mayans Roig para invitarla a que contribuyera a sufragar una imagen de Cristo para la ceremonia del Desclavament en la tarde del Viernes Santo. Dª Concha, inicialmente, les manifestó su disposición a colaborar con su aportación, pero cambió de parecer. Quería agradecer a Dios que la guerra había terminado y, aunque su marido había muerto, ella y sus dos hijas pequeñas estaban con vida. Sin pensarlo dos veces fue a buscar a la comisión para decirles: “No busquéis a nadie más porque he decidido con la ayuda del Señor, pagar yo el coste íntegro de su imagen”.

Fue al Banco Banesto a pedir un préstamo para tal fin. Allí le exigieron las oportunas garantías y, al día siguiente, acudió con alguna escritura de sus propiedades. Pero al salir del mismo, se encontró con un corredor de naranjas que le compró las naranjas sanguinas a TRES

Victoria
© OCISA

PESETAS la arroba y regresó al Banco a recoger las escrituras y anular la solicitud de préstamo.

Solucionada la dificultad económica hablaron con D. Antonio Sanjuan, con taller en la calle Ángel Guimerá de València y se acordó con D. Salvador Campos Pons, Cura-Plebán, y demás miembros de la comisión, encargarle la talla de un Cristo articulado por un coste de 20.000 pesetas. La llegada de la imagen a la casa de Dª Concha fue todo un acontecimiento ciudadano».

La imatge del Crist ressuscitat que participa a la processó de l'Encontre del diumenge de Pasqua, fou oferida per D. Manuel Torres Roig i la seua esposa Dª Teresa Savall Fos en agraïment per haver sobreviscut tota la família a la guerra. La seua intenció inicial era sufragar una imatge de Crist Crucificat, però el plebà Campos, els va suggerir que n'encarregaren una de Crist Ressuscitat, donat que ja existien diverses imatges del Crucificat a la parròquia.

«A l'estiu de 1944 (o del 45?), D. Manuel va plantar melons en un bancal que el matrimoni posseïa en la partida de les Jovades i, al temps de la collita, on com era habitual hi participava tota la família, va carregar un carro complet amb tots els melons i va anar a vendre'ls a Ondara, on hi havia aleshores un mercat de fruites i verdures. En tornar d'Ondara, es van dirigir a Pego per encomanar-li a l'imatger D. Vicent Jerique Chus, (natural de València però establert a Pego) la representació plàstica de Crist victoriós de la mort».

Aquesta és la imatge que al matí de Pasqua escenifica a Oliva l'Encontre de Jesucrist -viu- amb sa Mare, mentre vibren les trompetes, exploten els coets, volen els coloms i plouen milers de caramels.

AYUNTAMIENTO MUNICIPAL

Victoria
© Olisa

*Aquesta guia s'acabà d'imprimir
el dia 19 de març de 2019,
festivitat de sant Josep,
als tallers de
La Impremta Colomar,
(La Safor)*

